

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 35 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 19 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 580

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ Πέρα από τη ζωή (συνέχεια).
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ 'Αθηνιώτικες γραφές'.
Μ. ΚΑΛΟΥΧΟΣ Εικοσιπέντε χρόνια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ 'Από τούς «Βωμούς».
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ Το μεγάλο παιδί (συνέχεια).
ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΛΟΣ Δυό νύχτες.
ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΥΛΑΚΗΣ Φυλή και Κράτος.
ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ - Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ - ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΒΩΜΟΥΣ,"

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

'Ω Κατάρτα και ω Παράκληση!

Μυρογάλανα έσεις μάτια έκστατικά,
σκληρά χέρια έσεις προστηχτικά,
σά σταλμένα από μιας Μοίρας τó θυμό.

Στό γκρεμό! Στό γκρεμό!
Και παλεύω.

'Ω Παράκληση! ω Κατάρτα!
Σιδεροδεμένη μου βουλή,
όρφικη είν' ή σκέψη μου κιθάρα,
στά βαθιά και του γκρεμού ήδονολαλεί.

Μέσ' άπ' τά βαθιά και του γκρεμού,
πό βαθιά και πό ψηλά σάς άγναντεύω,
σάν άπίνου στην κορφήν έρου ΒΩΜΟΥ,
μάτιχ έσεις και χέρια έσεις,

Φαντασία!

Φαντασία με τό τραγούδι σου τό στέμμα:
Δείπνος μυστικός. Τό σώμα σου και τό αίμα,
ή θυσία.

Στό βωμό! Στό βωμό!
Και λατρεύω.

'Ω χαρά! Μυστικολάτρης θυσιαστής,
κ' έσύ έμπρός μου,
πέρα από τάνθρώπινα τά ώραια,
σά χυμένη άπ' την ιδέα
μιας άτάραχης 'Ελένης
ή μιας θέαινας ξένης
τίς χαρές της που θά χαίρεται,
που θά πάσκη της τά πάθη
στούς δικούς της μόνο άστρόκοσμος,
μοναχά στά πλάσματα που πλάθει.

'Όπου όρθώνεσαι, γερμένη όπου σταθής,
κι άν τ'άκάθαρτα σ' έγγιζουσε του κόσμου,
ένας κύκλος πάντα έσένα διαμαντώνει,
κάτι σάν από φώς δόξα και σ' άγιάζει.
Τίποτε—Είσ' έσύ—δέ σέ λεκιάζει,
τίποτε—είσ' 'Εσύ—δέ σέ θαμπώνει!

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

'Όταν ξεσπερμεύονται οί λαοί
και ξεθεμελιώνονται οί πατρίδες,
μέσα στού πολέμου τή βοή
κ' έξω και παράμερα, δέν είδες;

Σιγοδέονται κάποιου σάν έρουργοί,
κ' ένώ κάτω από τά πόδια τους τραντάζει
κ' ένώ σείεται και χαλιέται γύρω ή γή,
τίποτε, θαρρείς, δέν τούς ταραίζει.

Σά νάκολουθάνε μυστική,
μ' ένα Κύριον άφανέρωτο, όμιλία,
γυρτοί άσάλευτοι και σάν έκστατικοί
στά λειτουργικά τους τά βιβλία.

'Όλοι γύρω τους και γέροι και παιδιά
και οί γυναίκες, τάρματα στά χέρια
Μόνο εκείνοι,—άχτύπητη ή καρδιά!—
με τά χέρια άνάερα πρòς τάστέρια.

'Αδεια δέν είναι τά χέρια τους, κρατούνε
τά πουλιά τά μαντικά τής Προσευχής,
και την πρώτη όρμή τούς δίνουν και πετούνε
πρòς τούς Θρόνους τής 'Ιδέας και τής Ψυχής.

Καίει φωτιά σ' ένα βωμό—ό βωμός
φροντισμένος από κείνους, και δέ σβύνει.
Θά περάσουν κι ό θυμός κι ό χαλασμός,
μά ό θνητός, όρθος ή χάλασμα, θά μείνη.

Στού βωμού τή θεία φωτιά θά πάη ξανά,
όπου έπίστη, ή τέχνη, ή λόγος, ή Σοφία.